

духовної особи своєї конфесії, то вона повинна мати дозвіл керівництва відповідної конфесії. Одруження завжди має бути оприлюдненим.

Підводячи підсумок, можна зробити висновок, що процедура укладення шлюбу на сьогоднішній час є досить цікавою і потребує подальшого вивчення.

Бібліографічні посилання:

1. Сімейний кодекс України : чинне законодавство зі змінами та допов. станом на 17 березня 2018 р.: (ОФІЦ. ТЕКСТ). – К.: ПАЛИВОДА А. В., 2018. – 120 с. – (Кодекси України).

2. Гражданское уложение Германии/ пер. с нем. В. Бергмана[и др.]. — М. : Волтерс Клувер, 2013.

3. Гражданский кодекс Франции (Кодекс Наполеона) / пер. с фр. В. Захватаева. — К. : Истина, 2014.

Ільєнко В.Ю.

студент заочного відділення 4 курсу
ДДУВС

Науковий керівник:

Карпенко Роман Валерійович,

викладач кафедри цивільно-правових
дисциплін ДДУВС

ОСОБЛИВОСТІ ВИЗНАННЯ НЕПОВНОЛІТНІХ ОСІБ ТАКИМИ, ЩО ВТРАТИЛИ ПРАВО НА ЖИТЛО

Згідно ст. 8 Закону України «Про охорону дитинства» (далі— Закон) кожна дитина має право на рівень життя, достатній для її фізичного, інтелектуального, морального, культурного, духовного і соціального розвитку. Батьки або особи, які їх замінюють, несуть відповідальність за створення умов, необхідних для всебічного розвитку дитини, відповідно до законів України.

Згідно до ст. 18 Закону Держава забезпечує право дитини на проживання в таких санітарно-гігієнічних та побутових умовах, що не завдають шкоди її фізичному та розумовому розвитку. Діти — члени сім'ї наймача або власника жилого приміщення мають право користуватися займаним приміщенням нарівні з власником або наймачем.

Органи опіки та піклування зобов'язані здійснювати контроль за додержанням батьками або особами, які їх замінюють, майнових та житлових прав дітей при відчуженні жилих приміщень та купівлі нового житла. Згідно ст. 12 Закону України «Про основи соціального захисту бездомних осіб і безпритульних дітей» держава охороняє і захищає права та інтереси дітей під час вчинення правочинів щодо нерухомого майна. Неприпустиме зменшення або обмеження прав та інтересів дітей під час вчинення будь-яких правочинів щодо жилих приміщень.

Але, всупереч зазначеним положенням, у судовій практиці непоодинокі випадки пред'явлення позову про втрату права користування житлом колишнім членом сім'ї разом із малолітніми дітьми, зокрема матері (Рішення Київського районного суду м. Одеси 24 лютого 2016 року у справі №520/14277/15-ц) [1]. Така практика пов'язана з декількома факторами. По-перше, у зв'язку з положенням діючого законодавства та відповідній судовій практиці щодо визначення місця проживання дитини у випадку розлучення батьків, як правило, місце проживання неповнолітніх визначається із матерю. По-друге, відповідно до положення Цивільного законодавства, зокрема, ст. 405 ЦК України члени сім'ї власника житла, які проживають разом з ним, мають право користування цим житлом. Право користування житлом втрачає член сім'ї власника у разі відсутності без поважних причин понад один рік. Але, як правило, після розлучення сумісне проживання стає неможливим, більш того слід зазначити, що саме неможливість сумісного проживання й стає підставою розірвання шлюбу. Постає питання щодо права на користування житлом неповнолітніми особами.

Такі питання непоодинокі в судовій практиці й спробою вирішити зазначені питання стало Узагальнення практики розгляду судами цивільних справ про визнання особи такою, що втратила право на користування житлом та виселення [2]. Відповідно до зазначеного узагальнення роз'яснюється, що цивільне законодавство не передбачає збереження права користування житлом за громадянами, які хоча і правомірно вселилися у спірну квартиру власника, але на час розгляду справи не є членом його сім'ї. Але таке положення протерічить законодавству щодо гарантій дотримання права на житло неповнолітніх дітей. Гарантією дотримання права на житло неповнолітніми особами повинен стати перевірений факт наявності іншого житла для проживання неповнолітніх. Як правило, суд покладає обов'язок встановити цей факт на органи опіки та піклування. В свою ж чергу органи опіки та піклування обмежуються наданням письмових висновків щодо не заперечення проти ухвалення рішення та погодження із висновками суду. В свою чергу суд, відповідно до ст. 212 ЦПК не зобов'язаний висновками органу опіки та піклування. З урахуванням того, що після розірвання шлюбу питання проживання неповнолітніх дітей покладається, як правило на матір, яка вже не може проживати разом із батьком, то виникають не можливі умови для подальшого розвитку та вихованню дітей. Пропонується обов'язковим доказом у зазначеній категорії справ передбачити акт обстеження житлових умов проживання неповнолітніх дітей органами опіки та піклування тільки у разі наявності якого, із зазначенням що права на житло неповнолітніх збережене, суд може задовольнити рішення про втрату особою права на користування житловим приміщенням. З одного боку такий доказ буде служити гарантією дотримання прав неповнолітніх на житло, з іншого дисциплінує батьків щодо виконання обов'язків по вихованню своїх дітей та розподілить обов'язки по утриманню пропорційно.

Бібліографічні посилання:

1. Рішення Київського районного суду м. Одеси 24 лютого 2016 року у справі №520/14277/15-ц [Електронний ресурс] // Єдиний судовий реєстр. — Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua>.

2. Узагальнення практики розгляду судами цивільних справ про визнання особи такою, що втратила право на користування житлом та виселення [Електронний ресурс] // Офіційний сайт Закон і бізнес. — Режим доступу: <http://zib.com.ua/ua/35852-uzagalnennya>.

Демченко А.В.

здобувач вищої освіти

Центральноукраїнського державного педагогічного університету

імені Володимира Винниченка

ПРОЕКТ ТРУДОВОГО КОДЕКСУ УКРАЇНИ: ПОЗИТИВНІ ТА СУПЕРЕЧЛИВІ АСПЕКТИ

Трудові відносини виникають у житті кожної людини, яка починає своєю працею заробляти на життя. Право на працю закріплене у статті 43 Конституції України, де сказано, що кожен має право на працю, що включає можливість заробляти собі на життя працею, яку він вільно обирає або на яку вільно погоджується. Держава створює умови для повного здійснення громадянами права на працю, гарантує рівні можливості у виборі професії та роду трудової діяльності, реалізовує програми професійно-технічного навчання, підготовки і перепідготовки кадрів відповідно до суспільних потреб [3].

Законодавча врегульованість трудових відносин є показником правової культури країни та важливим індикатором економічного розвитку суспільства в цілому. На сьогоднішній день Україна перебуває у стані становлення демократичної та вільної країни, і саме тому зростає потреба у зміні старого радянського законодавства на нове, більш сучасне. Так, сьогодні розглядається можливість прийняття Трудового кодексу України, замість застарілого Кодексу законів про працю України (далі – КЗпП України) від 10.12.1971 р.

Дослідження даної проблеми висвітлюються у працях багатьох вітчизняних вчених і дослідників, серед яких Стадник М.П., Кузьменко Г.В., Мігдаль О.Б., Богиня Д.П., Грішнова О.А., Гончарова Г.С., Лібанова Е.М., Петрова І.Л., Лісогор Л.С. та інші.

Метою даної статті є аналіз та порівняння окремих положень Кодексу законів про працю України та проекту нового Трудового кодексу, виявлення позитивних та суперечливих аспектів.

Для подальшого аналізу даних кодексів є доречним дати їм коротку характеристику. КЗпП України – це кодекс правових норм, які визначають правові засади і гарантії здійснення громадянами України права розпоряджатися своїми здібностями до продуктивної та творчої праці. КЗпП України регулює трудові відносини всіх працівників, сприяючи зростанню